

[Stats- og udenrigsministeren.]

trædelse af Den nordatlantiske Traktat. Overenskomsten kan tiltrædes af de lande, der den 23. oktober 1954 havde styrker stationeret i Vesttyskland, og af hensyn til kommandoets fortsatte forbliven i forbundsrepublikken agter regeringen at tiltræde overenskomsten. Et forslag om forlængelse af bemyndigelsesloven vil snart blive fremsat af forsvarsministeren.

Der har været agiteret stærkt for, at Parisaftalerne skal sendes ud til folkeafstemning, forinden de ratificeres. Det er ikke afgørende, at der ikke foreligger noget forfatningsmæssigt påbud om folkeafstemning i et tilfælde som det foreliggende. Det er i denne sammenhæng heller ikke afgørende, at det fremgår af grundloven, at reglerne om folkeafstemning ikke var tænkt at skulle anvendes i sådant tilfælde. Det, det i dag kommer an på, er, at vi ikke løser noget problem ved at flytte disse spørgsmål fra denne sal, hvor beslutningen ifølge grundloven skal træffes, ud til vælgerne.

Vi må se den kendsgerning i øjnene, at Vesttyskland vil blive genbevæbnet, hvad enten vi synes om det eller ej. Landet kan ikke vedblivende holdes under militær besættelse, og som forholdene er, ikke mindst med et genoprustet Østtyskland umiddelbart foran sig, vil Vesttyskland ikke kunne henligge ubevæbnet i en uvis fremtid. Selv de, der nu skarpt vender sig imod Vesttysklands oprustning, har tidligere foreslået en almindelig oprustning omfattende hele Tyskland. I Sovjetunionens note af 10. marts 1952 blev det som bekendt foreslået, at Tyskland skulle have ret til normale stridskræfter, land-, luft- og flådestyrker, samt ret til at genoprette sin rustningsindustri. Vi kan ikke forhindre en tysk genoprustning; den vil komme på den ene eller den anden måde, og den måde og de garantier, som Parisaftalerne anviser, er efter regeringens skøn den mest betryggende vej at følge. Resultatet af en dansk folkeafstemning ville derfor ikke kunne få nogen indflydelse på spørgsmålet om Tysklands oprustning. Uanset hvorledes man formulerede spørgsmålet til vælgerne, ville en folkeafstemning i realiteten komme til at dreje sig ikke om Tysklands, men om Danmarks forhold til NATO, og dette forhold er, har

jeg lov til at sige, forlængst afgjort af den danske vælgerbefolkning.

Under den kampagne, der er blevet ført mod Parisaftalerne, har man også sagt, at en genoprustning af Tyskland er forræderi mod modstandsbevægelsen, og at vi ikke bør glemme, hvad tyskerne tidligere har gjort.

Dette er kun et par eksempler på den spekulation, der drives i befolkningens naturlige og velforståelige had og uvilje mod nazisternes voldsstyre. Jeg vil advare mod at tro, at modstandskampen kan tages til indtægt for denne kampagne. Modstandsbevægelsen var folkets naturlige reaktion mod uretten, men det var, som det tidligere er sagt her i det høje ting — ikke mindst af min partifælle, det ærede medlem hr. Frode Jakobsen — ikke en kamp mod det tyske folk, tværtimod, det var kampen for frihed også for det tyske folk. Det er da også glædeligt at se, at der blandt de ca. 500 underskrivere af den adresse, som netop er overgivet folketinget, og som støtter en godkendelse af Parisaftalerne, findes mange fremtrædende medlemmer af den danske modstandsbevægelse. Vi skal ikke glemme, hvad vi har oplevet, men vi bør også forstå at drage de rette slutninger af fortidens erfaringer, og det er for mig et stort spørgsmål, om vi ikke i mellemkrigstiden forsømte at give de demokratiske kræfter i Tyskland den fornødne støtte, således at man havde undgået de yderliggående tendenser, der resulterede i nazisternes magtovertagelse. Ved at tilbyde Vesttyskland et vidtgående samarbejde og optage det som ligeberettiget partner i vestmagternes demokratiske kredsløb yder vi det bedste bidrag til at hindre en gentagelse af den katastrofe, som nazisternes fremgang i Tyskland var.

I det hele taget tror jeg, man gør klogt i ikke at vurdere Parisaftalerne udelukkende under en øjeblikkelig militær synsvinkel. Deres politiske betydning på længere sigt er efter min opfattelse den overvejende. Vesttyskland får nu, 10 år efter krigens afslutning, sin suverænitet tilbage og vil gennem en frit valgt forbundsdag og regering med en demokratisk grundlov og udstyret med demokratiske institutioner have de bedste forudsætninger for at indtræde i de frie nationers rækker.